

ABDULLAH HARMANCI

Bir Şehir Kalbimi Çaldı

Gizer: SİBEL BÜYÜK

İlk Genç
EİMAS

DÜNYANIN EN GİZEMLİ ŞEHİRİ

Annem ve babam uzak bir şehre seyahate gideceklerdi. Belki altı aydır hazırlanmaktaydılar. Ne zaman konu açılrsa “Ben de geleceğim!” diye tutturmuştum. Ne zaman ben de geleceğim diye tuttursam, annem ve babam kaşlarını çattılar. Yüzlerini astılar.

“Gelemezsin Meleğim!” dediler. “Bu bir seyahat değil. Sağlık sorunlarımız sebebiyle gidiyoruz. Biliyorsun. Diritme. Anla bizi lütfen.”

Anlamıyordum! Herkes sıcaktan bunalmış bir şekilde bizim şehrimizde pineklerken benim bir ağustos gününde Petersburg’da olmamdan daha enfes ne olabilirdi?

Dedem bu soruyu, dünyanın en saçma cevabıyla karşıladı:

“Şehrimizde olman elbette!”

“Dede yapma Allah aşkına!” diye bağırdım. Öfkemi dedemden çıkarttım diyelim.

“Petersburg’da olmak nasıl oluyor da burada olmaktan daha az eğlenceli oluyor?”

Öfkemi alamadım, soruyu bir daha sordum:

“Nasıl oluyor da burada olmak Petersburg’da olmaktan daha eğlenceli oluyor?”

Dedem muzip muzip gülümsedi.

“Göreceksin!” dedi.

Annemi ve babamı havaalanına bırakıp eve dönüyorduk. Fakat o da ne? Eve dönmüyorduk! Eve giden caddeden başka bir caddeye saptık.

“Dede neler oluyor?” diye bağırdım.

Gene muzipçe gülümsedi.

“Sana demiştim.” dedi. “Burada olmak o kadar güzel ve eğlenceli olacak ki...”

“Dede sakın hayvanat bahçesine filan gideceğiz deme... Ben artık büyüdüm... Bu tür şeyler beni açmıyor!”

Dedem kahkahalarla güldü. Sonra arabamızı aniden sağa çekti ve eliyle camın içini gösterdi.

“Bak!” dedi.

“Dede camın içine neden bakayım?”

“Camın içine değil yahu! Karşıya bak!”

Karşıdan bize doğru koşup gelen bir kız vardı. Sapsarı saçları güneşin altında ıslık ıslık oldu. Hiç bu kadar güzel saçları olan bir kız çocuğu görmemiş-tim. Bize iyice yaklaşıncaya sevinç çığlığı atmışım!

“Ama amaamaamaaaaaaaaaaaaaa!”

Dilek’ti bu. Halamın kızı. Senelerdir görüşe-medığımız halamın kızı. Almanya’da yaşıyorlardı. Demek dedemin büyük sürprizi buydu!

O kadar sevindim ki!

Kendimi arabadan dışarı attım ve Dilek’e sarıldım. Dünyada en çok sevdiğim ikinci insandı Dilek! Demek bu bir haftayı birlikte geçirecektik! Dilek’e sevincimden tam beş defa sarıldım.

Bu, halamı çok duygulandırdı. Yemekten sonra “Kızım size emanet!” deyip Ankara’ya doğru yola çıktı. Halletmesi gereken işleri varmış. Dilek’le baş başa kalmak harika bir duyguydu. Ama ben gene de Petersburg’da olmadığım için üzgündüm. Dedemse içimi okuyormuş gibi ansızın şöyle dedi:

“Yavrularım bugün erken uyuyun! Yarın uzun bir gün olacak. Sizi hayaller, efsaneler, masallar, gariplikler, acayıplikler içinde dolaştıracam! Dünyanın en gizemli şehrinde olacağız yarın!”

Dilek ve ben bir şey anlamadan birbirimize baktık.

“Dünyanın en gizemli şehri mi? Puf dede! Abartmasan olmaz.”

RESSAMIMIZ: GÜNEŞ IŞIKLARI

Sabah olunca ilk ben uyandım. Dilek’le aramızda böyle bir yarış vardır. Kim önce uyanacak? Uyanır uyanmaz da onu omzundan dürttüm. Gözlerini açar açmaz elini yastığa vurdu!

“Gene sen kazandın!” demez mi?

“Dilek Dilek! Biz üç senedir görüşmüyoruz! Gene derken?”

“Son geldiğimde de sen beni uyandırmıştın. Ama yarın sabah görürsün. Gerekirse hiç uyumayacağım!”

Bunu söylerken Dilek’in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bu hallerine bayılıyordum halakızımın. Aslında her hâline bayılıyordum. Biz böyle pijamalarımızla sohbete dalmışken kapıda dedemiz belirdi.

Tuhaf!

Elbiselerini giyinmiş, eline bir çanta bile almıştı.

“On dakikanız var.” dedi. “Gidiyoruz!”

“Ama kahvaltı yapmadan mı?” diye haykırdı Dilek. Şaşkınlıktan yüzü gene kızarmıştı.

“Gittiğimiz yerde yapacağız canlarım.” dedi dedem. Birden yüzü ciddileşti. “Dokuz dakikanız kaldı!”

Apar topar hazırlandık. Vakit çok erkendi. Yola çıktık. Dilek durmadan sorular soruyordu.

“Dede nereye gidiyoruz?”

“Dede neden cevap vermiyorsun?”

“Dede hani en gizemli şehre gideceğiz demiştin?”

“Dede burası şehir değil, orman...”

Dilek senelerdir Türkiye’de yaşamıyor. Dede-min huylarını unutmuş. Adam bir şeyi kafaya tak-tığı zaman mutlaka yapar. Sorulara cevap vermek yerine olayı kendimizin anlamasını sabırla bekler. Hiçbir zaman sözünün boşa çıktığını görmedim. Gizemlidir. Sessizdir. Bazense hiç durmadan konu-şur. Her neyse. Dilek de zamanla dedemi tanıyacak.

Ben böyle sizlere durumu açıklarken dedemin arabası gele gele bir dağ başına geldi. Durdu. Hiç durmadan iki saat yol almıştık. Yorulmuştuk. Acık-mıştık. Dilek’le benim sabrımız azalmıştı.

Arabadan inip ormanda bir süre yürüdük.

“Dede ben çok acıktım!” diye bağırdı Dilek.

“Ben de...” demekle yetindi dedem.

Tam bu anda önümüzde, orman içinde kocaman bir tahtadan ev belirdi. Buna tahtadan ev demeyeyim de ahşap bir apartman diyeyim. Çünkü çok büyüktü.

Binanın içine girince karşımızdaki büyük kapıya doğru adımladık.

Şimdi dev bir balkonda idik. Dedem beni “teras” diye düzeltti. Yüzlerce masa sandalye vardı. Anlaşılan ormanın en tepe noktasına gelmiştik.

Karşımızda yüksek yüksek tepeler... Sabah serinliği. Öyle hoştu ki her şey.

Dedemin garsona bir göz kırpması yetti. Masamız bin bir çeşit kahvaltı malzemesiyle doldu.

“Bir aslan sütü eksik...” dedi Dilek. Dedem sesli güldü. Yedik içtik. Ama dedem öylece oturmaya devam ediyordu.

“Dede biz biraz aşağı inip ormanda dolaşsak mı?” dedim.

“Olmaz!”

“Neden ama?”

“Şimdi bakın çocuklarım. İyi bakın. Tam karşıya bakın.”

“Ne varmış karşıda?”

“Biraz sabredin ama...”

Dedemin bu garip halleri bitmek bilmez. Ama hani hava atması da hiçbir zaman boşa gitmez.

Dedem birden ayağa kalktı. O anda terastaki herkes ayağa kalktı. Nasıl korktum! Meğer herkes bu ânı bekliyormuş!

Dilek de sandalyesinin üzerine çıkmıştı.

“Aaaa!” diye bağırdı. “Vallahi Atatürk!”

Bir an Dilek kafayı üşüttü zannettim. Ben şaşkınlıkla Dilek’e bakıyorum. Dedem iki eliyle yanaklarımı sardı ve yüzümü zorla karşıdaki tepelere doğru çevirdi.

Çok komik bir andı. Ama kimse fark etmedi. Çünkü herkesin gözü karşıki tepeye çevrilmişti.

Sonunda “Aman Allah’ım” diye haykırmışım!

Evet! Atatürk’tü bu! Güneş ışıkları karşıki tepelerden birinin üstünden aşırken diğerinin üstüne düşen gölge tipik bir Atatürk resmi çiziyordu. Burun, kaşlar, dudaklar, çene... Hepsi aynıydı. Belki de bir kilometre uzunluğunda bir yüz ortaya çıkmıştı.

“Dede bu olamaz!” diye haykırıyordu Dilek.

Lokantanın terasındaki herkes büyümüş gözlerle karşı tepeye bakıyordu. Kimileri elleriyle yüzünü kapamıştı. Kimileri telefonlarına sarılmıştı. Ama onlarla bizim aramızda bir fark vardı. Onlar zaten bu manzarayı görmek için gelmişlerdi buraya. Dilek'le benim haberimiz olmadığına bakmayın, televizyonlara defalarca haber olmuştu bu ilginç doğa olayı.

On dakika boyunca gölgelerden oluşan Atatürk resmi, nasıldı o kelime “silueti”öylece kaldı dağın gövdesinde. Hepimiz şaşkınlıktan donup kalmıştık.

“Güneş ışıklarının maharetli fırçasından çıkan muhteşem tablo!” dedi dedem.

İkimizi birden sardı ve garsondan rica etti. Muhteşem tabloyu arkamıza alıp fotoğraf çektirdik. Öyle mutluyduk ki o an... Her şey öylece donsun isterdik.

Dedem ikimizin de kulağına usulca fısıldadı:

“Gizemli şehirim ben... Durmayın gelin bana... Ben gizemli şehirim...”

Korkutucuydu sesi. Ama biz kahkahalarla güldük.

NOT: Ardahan'ın Damal ilçesinde, bu doğa olayı, yaz aylarında ikinci vakitlerinde gözlenmektedir.